

KIS NAP

KÁRO ÉS AZ ARANY HALAK (Lásd a 39. l.)

3. sz. — 1873.

VI. kötet.

átok.

en Pesten.

AZ ARANYGYAPJAS JUHOK.

— Mese. —

(Folytatás.)

TÜNDÉRKIRÁLY, ki nejével, a királynéval együtt aranyos bársony trónuson ült, nagyon szívesen fogadta Ilonát, leültette egy csupa finom arany gyapjuszálból készített ülésre s aztán pompás ételeket és italokat hozatott. Ilona a hosszas földalatti vándorlásban bizony meg is éhezett és jóízűen falatozott, mialatt a tündérr király nyájasan beszélgetett vele.

„Nagyon okosan tetted,“ mondá, „hogy ide jöttél, mert ott fönt a földvilágon jó ideig csak baj és gond várna rád. A földalatti ut kijárását megtalálták ellenségeid s ha arra mentél volna, most már hatalmukban volnál. Épen most pedig fönt a várban ugyancsak verekednek, mert még több rokonod jelent meg és mindegyik magának akarja megtartani a várat. Ezért ölik egymást. Hanem a te kincseid, melyeket elrejtettél, biztonságban vannak; küldtem oda néhányat legügyesebb tündéremeim közül, kik távolra fognak vezetni mindenkit, a ki a kincseket keresné.“

Ilona szépen megköszönte a tündér jóságát, de aztán aggódni kezdett, hogy ha a földalatti ut kijárását ellenségei már ismerik, azon be és utána jönnek bizonyosan. De a jó tündér mindjárt megvigasztalta.

„Ne aggódjál, nem lesz semmi bajod. A földalatti utat hiába kutatják végig ellenségeid, mert azon kaput, melyen át ide hozzánk jöttél, egy óriási

sziklával elzárattam; itt nálunk biztonságban vagy.“

E szavaknak nagyon megörült a fiatal leány s csakhamar egészen otthonosan érezte magát a vig tündértársaságban; sok apró tündérrel ismerkedett meg s mindnyájan oly nyájasok, szívesek voltak hozzá, hogy majd kiugrott szíve örömeiben. Ott fönt a komor, sötét ősi várban Ilona soha sem tapasztalt effélét; atyja mindig komoly, mogorva volt, a szolgák, csatlósok durva férfiak valának s így Ilona vagy unatkozott, vagy maga is afféle vad mulatásokat keresett, minő a vadászat, vivás stb. Pedig még fiatal, alig tizenöt esztendő volt s épen azért nagyon jól mulatott a vig tündérek közt. Nagyon tetszett neki, hogy minden vigságuk mellett mindnyájan olyan okosak, — sokkal okosabbak, mint odafönt a legtudósabb emberek; szépek is voltak a legtöbben, csak egynehány látszott már kissé öregnek, de még ezen öregek is szépek voltak.

Egy tündérleányka, kivel Ilona csakhamar különösen jó barátságot kötött, mindent megmagyarázgatott és beszédközben rájöttek azon kérdésre is, ki hány éves.

„Nos, találd ki, hány éves vagyok?“ szólta a tündérke.

„Nem vagy idősebb mint én, — tizenöt éves!“

„Ohó! Nagyon hibáztál,“ nevetett a tündérke. „Épen ma vagyok háromszáz éves és ott az a barátném, ki csöppel sem látszik öregebbnek, már több mint négyszáz éves, a királyunk pedig

kétezer
szerint
nem il

Ilona
mindez
zen fog
dérorsz
völgy,
bolt ne
mély s
nem le
falvacsl
folyók
s a h
ezüst é
rozó p

So
fáradta
királyi
sok cs
hanyat
csöndes

„A
Ilona
ganyos

„A
jából.“

„A
„V
jön a
latok,“

„A
Ilona

M
ve ébr
forgott
gálják,
hoztak
pedig

kétezer éves a ti emberi számításotok szerint. De a ti számításotok mi reánk nem illik."

Ilona alig győzött eleget bámulni mindezek fölött. A tündérke aztán kézen fogta Ilonát és körülvezette a tündérorszámban. Volt ott erdő, mező, hegy, völgy, folyó, — csak nap és kék menybolt nem volt, hanem a ki föltekintett, mély sötétséget látott feje fölött. Hanem lent világos volt s oly csinos apró falvacskák és városkák voltak szerte a folyók mentén, hogy öröm volt látni; s a házakban minden csupa arany, ezüst és drágakő volt, még a ruhaporozó pálcza is tiszta arany volt.

Sokáig sétált Ilona s végre egészen fáradtan tért vissza azon helyre, hol a királyi pár ült; egészen kábult volt a sok csodás dolog látásától s álmosan hanyatlott hátra, mialatt két tündérke csöndesen legyezgeté, hogy elaludjék.

„Ah, mily pompás ágy ez!" szólt Ilona félálomban, „oly puha, oly ruganyos; miből van?"

„A mi aranygyapjus juhaink gyapjából."

„Aranygyapjas juhok vannak itt?"

„Vannak bizony, holnap majd ide jön a nyáj, meglátod, mily kedves állatok," szólt egy tündérke.

„Mily szép itt minden!" szólt Ilona és elaludt.

Másnap reggel nagyon megerősödvén ébredt föl s két kis tündérke sürgött forgott körülte, hogy mindennel kiszolgálják, a mit kíván. Pompás reggelit hoztak neki, aztán felöltöztették, még pedig nem a régi ruhába, hanem gyö-

nyörü arany szövetű öltönybe, melyet Ilona nem győzött eléggé csodálni. Csak mikor figyelmesen körülnézett, látta, hogy a többi tündér is mind, mind ilyen aranyos ruhát visel.

Alig hogy felöltözött, épen arra jött a tündérkirály és a királyné s kérdezték Ilonától, hogyan tetszik neki a kis tündérország?

„Oh! itt minden oly gyönyörű!" felelt Ilona.

„Sokban jobb dolgunk van, mint nektek embereknek ott fönt," szólt a tündérkirály. „Vigan, boldogan élünk, nem veszekszünk, ellenben mindig tanulunk s ezért okosabbak vagyunk, mint az emberek. Mert nem kell ám hinned, hogy itt mindig csak táncz és zene van; oh nem, időnk fel van osztva: hét nap dolgozunk és hét nap vigadunk. Ma van az utolsó mulatónap s holnap kezdődik a munka; én is elmegyek királyi dolgaimat végezni, de hetednapra a vig ünnepélyre ismét eljövök."

Mialatt ezt mondá, a távolból zaj hallatszott és sajátságos aranyos fény áradt el a szomszéd dombokon.

„Itt van az aranygyapjas nyáj," szólt a király. „Ez egyik legfőbb kincsünk. Most messze tájékon legelésztek s mint látom, az öreg pásthor már megint beleunt a nyáj őrzésébe Persze, nem is csoda, mert már épen ezer esztendeje hogy legelteti s ezek a juhok nagyon okos állatok, tudnak beszélni is, de engedelmeskedni nem szeretnek. A derék Salimumus kutya nélkül bizony nem is lehetne velök boldogulni."

Ezalatt az aranygapjas nyáj oda-
ért s körbe állott a király körül, a bölcs
Salimumus kutya pedig okos szemekkel
nézett Ilonára.

„Oh, mily öröm lehet az, e nyá-
jat legeltetni!” szolt Ilona. „Bárcsak
én lehetnék pásztora!”

„Kivánságod teljesülhet, még pe-

AZ ELVESZETT HUSZAS. (Lásd a 39. l.)

dig azo-
zom a
tenned,
és jól
fogado

dig azonnal," felelt a király. „Rád bízom a nyáját, de akkor fogadalmat kell tenned, hogy itt maradsz köztünk örökre és jól gondját viseled a nyájnak. Ha ezt fogadod, akkor testvérünk leendsz.“

„A legnagyobb örömmel fogadom,“ szólt Ilona gyorsan. „Mindent megteszek, a mit kívántok.“

Ezzel letette a fogadalmat, mely örökre a földalatti országhoz lánczolta. Át-

„AZ UTCÁKON CSAVAROGTAK A SÁRBAN.“ (Lásd a 39. l.)

vette a pásztorbotot s a mint ez kezében volt, a bölcs kutya, Salimumus azonnal hozzámert s hizelkedve nyalta kezeit, a közel-álló juhok pedig örvendezve ficzkándoztak s a távolabb lévőeknek is tudtul adták a jó hirt, hogy új pásztorot kaptak. Nagy lett erre a jó kedv az egész nyájban, mert a régi vén, mogorva pásztor már nagyon megunták s most remélték, hogy a fiatal pásztorlány nem lesz olyan szigorú. Beszédüket Ilona könnyen megértette s jól mulatott, mikor hallotta, mint panaszkodnak a juhocskák a kegyetlen Salimumus kutyára, ki mindig sarkukban van s nem engedi, hogy néha-néha kedvök szerint sétáljanak.

Salimumus, ott ülve Ilona mellett, azonnal védelmezte magát s elmondta új urnőjének, hogy e juhok nagyon okos, derék állatok, de van sokféle hibájok is, különösen nagyon könnyelműek, meggondolatlanok s minden bohósággra hajlandók, ezért tehát nagyon szigorúan kell őket őrizni. Az egészről azt látta Ilona, hogy nyáj és kutya közt nem a legjobb barátság uralkodik.

(Vége követk.)

A VERÉB BARÁTJA.

CSIKORGÓ hideg téli idő volt s a munkások kora reggeltől kint dolgoztak az erdőben. Délben megpihentek s tüzet rakván, letelepedtek és elkölték szerény ebédjüket, mely nem igen állott egyébből száraz kenyéرنél. A mint így csöndesen esznek, egy veréb közeledett fe-

lőjök s kissé félénken ugrálva ide-oda, igyekezett az elhulló morzsákat fölszedni; de mivel egészen közel menni nem mert, nem igen talált sok morzsát, munkások pedig nem csak nem dobtak neki egy-egy darabka kenyeret, hanem még elkergették. Csak egyik munkás nem bántotta, habár hozzá egészen közelre bátorkodott a szegény éhes és fázó madárka.

„Ugyan kergesd el,“ szoltak a többiek.

„Üsd agyon!“

„Dehogy bántom!“ szolt a jószívű munkás, szegény kis madárka éhes, fázik s neki éppen oly jól esik egy kis eledel mint nekünk. Nesze, kis veréb! Ez a néhány morzsa neked elég, nekem pedig nem fog hiányzani.“

És így a kis verébnek jó ebédje volt s vigan csiripolva távozott; a munkás pedig szintén jóllakott.

E kis esetből, lám, kitűnt, melyiknek ama munkások közül volt jó szíve; mert a jó ember mindig kész másn segíteni, bármily csekélységgel is, de soha sem engedi fölhasználatlanul mulni az alkamat. És mikor jót tesz, nem csak másokért teszi, hanem magáért is, mert mindig örömet talál abban, ha másnak örömet okozhatott.

NYUGTALAN FIUCSKA.

(Képpel a 46. l.)

Szépcsöndes légy, kicsi fiam,
Ne mozogj úgy, te gyerek!
Tartsd karod meg a lábad,
Hogy öltöztethesselek.

Ni hogy izeg, ni hogy mozog!
Nem maradhat csendes ő.
Tán nem is vér foly érében,
De eleven kénese! *)

*, „Higany“-nak népies neve.

KÁRO ÉS AZ ARANYHALAK.

(Képpel a czímlapon.)

MINAP egy jókora üvegszekrényben néhány aranyhalacska kaptunk; kis pincsi kutyánk roppant kíváncsian bámulta az új vendégeket s hogy jobban láthassa, fölvettem őt az asztalra az üvegszekrényhez. Ekkor aztán a kis pincsi szőrnyű furcsa pofát vágott s egészen elmélyedve bámulta vigan uszó halacskákra. Alkalmasint ilyesmit gondolt:

„Hm, — hiszen ez épen olyan, mint a víz... kóstoljuk meg. (Odaérinté orrát, de persze az üveg miatt hozzá nem fér a vízhez.) Ejnye terringgettét! Micsoda dolog-ez? Ahá! tudom már! A víz bizonyosan üvegedényben van, olyan üvegben, a milyen az ablakon van. Oho! Milyen vigan mozognak ezek a furcsa apró jószágok ott a vízben. Valjon mik lehetnek? Lábuk nincs, tehát bizonyos, hogy nem pincsi kutyák, mint én vagyok, nem is cizczák, a melyeket úgy szeretek kergetni... Aztán hogy tudnak a víz alatt megélni? Furcsa, nagyon furcsa! Mit mindent láthat egy ilyen magamforma mivelt pincsi kutya a világban!“

A KI NEM SZERET IMÁDKOZNI.

(Képpel a 45. lapon.)

Mi DOLOG ez Petike?
Imádkozol izibe? —
„Adjon Isten jó reggelt,
Mond a gyermek ha fölkel.“ —
Az ám! — jut is eszibe!
Kukkot se szól Petike,
Csak az ajkát pityesztgeti,
Hej, az imát nem szereti
Peti.

*) E rajz eredetije, gyönyörű kis márványszobor a bécsi közkiállítás olasz osztályában. E. b.

AZ ELVESZETT HUSZAS.

(Képpel a 36. és 37. l.)

SANYI és Gyuri körülbelül a legpajkosabb két utczagyerköcz volt Budapesten. Szüleik szegény emberek levén, egész nap dolguk után láttak s így a két fiu magára maradt egész nap. Reggeltől estig az utczákon barangoltak s pajkos csinyeken törték fejöket. E mellett azonban még sem voltak afféle igazán rosz gyerekek, kik kárát kívánják más embernek; hanem mert nevelésök el volt hanyagolva, nem igen tudták mindig megkülönböztetni a jót a rosztól.

Egy csunya, esős, szeles őszi napon ismét az utczákon csavarogtak a sárban, mely persze az ő ruhájoknak nem sokat ártott; sőt épen azzal mulattak egész délután, hogy ha egy-egy csinosabb öltözetű urat vagy asszonyságot láttak, lábaikkal erősen pacskoltak a sárban és összeföcskendezték a járó-kelöket. De utoljára ezt a mulatságot is megunták s egy utczasarkon állva azon törték a fejöket, mit csináljanak, milyen új csinyt kövessenek el? Egyszerre megszólal Sanyi:

„Te Gyuri, látod ott azt a vén asszonyt? Épen erre jö.“

„Látom, de hát aztán? Nincs szép ruhája, hogy érdemes volna besározni.“

„Nem is azt gondoltam... de nézd csak jól... egy ezüst pénzdarabot tart kezében s oly szerelmesen nézegeti, mintha valami nagy kincs volna. Ezzel megtréfáljuk.“

„Nagyon jó volna! De hogy fogjunk hozzá?“

„Nagyon egyszerűen. Egyenesen erre jön a sarok felé, mi majd ebből a másik utczából nagysebesen szembe-rohanunk s kiütjük kezéből a huszast; mire ijedtségéből fölocsúdik, mi már messze leszünk.“

„Ez pompás! tehát rajta!“

Ugy is történt. A szegény öreg asszonyka semmi rosszat sem gyanítva fordult be az utcásarkon, de ebben a pillanatban a két vásott gyerek sebesen rohanva úgy beleütődött, hogy a szép ezüst huszas kiesett kezéből a sárba, sőt ő maga is majd hanyattesett. Jajgatására nagy tömeg gyűlt oda, de ekkor a két fiu már távol volt és senki sem tudta, ki követte el a gonosz csinyt. A fiuk látván, hogy senki sem üldözi őket, sőt nem is gyanakszik rájuk, megint előjöttek s halották, midőn az öreg asszony zokogva így panaszkodott:

„Ohistenem, istenem! Már most mit tegyek! Egész nap súlyos munkát végeztem, csak hogy valamit keressek s beteg leányomnak legalább estére egy kis levest adhaszak, — és vége! Éheznünk, fázunk kell megint! Hiába keresem, a nagy sárban többé

KIS MADÁR TEMÉSE. (Lásd a 42. l.)

meg nem találok a kis pénzdarabot.“

„Ejnye Sanyi!“ szölt halkán Gyuri, „mégis kár volt ezt tenni.“

„Hm . . . bizony . . . nem egészen jó tréfa volt.“

Ezalatt a szegény öreg asszony kereste a huszast, de hiába; nem is kereshette igazán, ha csak nem akart végig hömpörögni a sárban; ezért nem segítettek a többi ott-allók sem; sajnálták ugyan, de senki nek sem volt kedve a sárban marcolászni.

Ekkor előre furakodott Gyuri és utána Sanyi s mindketten oly nagy buzgalommal kezdtek keresgélni a bokáig érő sárban, hogy a körülállók mind hangosan dicsérték „a szegény jó fiukat“. Hanem ez a dicséret szinte fájt a két fiunak. Érezték mindketten, hogy nem dicséretet, hanem büntetést érdemelnek; de érezték azt is, hogy kötelességök jóvá

tenni hibájakat s visszazerezni a pénzt a szegény öreg asszonynak. Gyuri is, Sanyi is titkon megfogadta magában, hogy ez volt az utolsó ilyen gonosz tréfája, soha sem követ el többé ilyesmit, csak most sikerüljön jóvátenni.

És sikerült. Erős félórai keresés után Sanyi diadalmasan fölugrott s ingujjával tisztára törölve az ezüst pénzdarábot, átadta az öreg asszonynak. Nagy volt ennek öröme, hogy pénzét visszakaphatta; de mikor meg akarta köszönni a derék megtalálónak, — a két fiu már eltűnt. Érezték mindketten, hogy nincs joguk a köszönetet elfogadni.

Hanem ezen eseten okulva, Sanyi és Gyuri nem követtek el többé ily csinyeket s derék ember lett belőlök.

KIS MADÁR TEMETÉSE. *)

(Képpel a 40. és 41. lapon.)

Oh, te szegény kis madárka,
Miért is haltál te meg?
Elásunk a fa aljába
S megsíratunk tégedet.

Kis kalitkád örökébe,
Ki fog lépni ezután?
Dalaidnak vége, vége!
Csak könyünk folyhat csupán.

Torkod örökre bezárva
Életednek zárkővén —
Nyugodjál, dalos madárka,
Zöldelő bokor tövében.

Felejts bút és felejts bajt el,
Elszólított a halál —
Sirocskádön szellő hajt el,
Búcsut int virág, fűszál.

Kereszt gyanánt kis sirodra
Rozmarinszált ültetünk,
S ha kihajtott szép bokorba —
Te reád emlékezünk.

*) E rajznak eredetije a lécsi közkiállításon látha ó.
E. b.

JUCZIKA ÉS MARIKA.

EGYSZER, még pedig nem igen régen, háboru tört ki s az ellenség ostrom alá vett egy várat, melybe a katonákon kívül még sok megrémült család is beszorult. Az ostrom sokáig tartott, az eleség már szükön kezdett lenni s a várparancsnok végre saját őrizete alá vett minden található szert s naponként ugyancsak szük adagokban osztatta ki a vár lakói közt. A katonák, kik harczoltak, éjjel-nappal fáradtak, kissé többet kaptak; de a polgárság s a nők, gyermekek bizony csak épen annyit kaphattak, hogy éhen nem haltak.

A várban volt Juczika, egy alig tizenkét éves leányka is, beteg mamájával. Atyja katona volt s elment a táborba harczolni az ellenség ellen. Aggodalmak közt, éhséggel küzdve élt a kis leány anyjával s egy reggel a beteg mama így szólt ismét:

„Kedves Juczikám, én még ma sem tudok fölkelni, menj te a napi eleségért. Csak a kis kosarat vidd, azt sem rakják tele. Aztán igyekezzél, hogy Agnes néni mellé juthass, majd ő védelmezni fog a tömegben:

Egy ilyen leánynak nagyon szükége volt arra, hogy valaki védelmezze; mert a sok éhes ember ugyancsak durván tolakodva tódult a raktárhoz, hol egy tiszt az eleséget osztogatta; mindenki első akart lenni s mind irigykedett, haragudott, ha a másik talán kissé nagyobb darab hust vagy kenyeret kapott.

Sokszor megesett bizony, hogy egyik másik gyöngye gyermektől vagy asszonytól valami ficzkó erőszakosan elvette a kapott sovány adagot, mert az éhség gonosz tanácsadó ám!

Juczika többször látta ezt s ezért igyekezett mindig a jó Agnes néni közelében lenni. Most is kereste, — de hiába, nem látta sehol. El kellett magát szánnia, hogy egyedül vergődik át a tömegben; de alig tett néhány lépést, midőn ugyancsak keményen oldalba lökte egy másik leány, kit jól ismert, mert a szomszéd házban lakott s ki, sajnos, nagyon rossz leány volt. Marinak hívták.

„No, mit tolakodol úgy előre?“ kiáltá a durva Mari s könyökével oldalba döfte Juczikát. „Azt hiszed, te vagy itt az első személy? Maradj hátul, élémbe ugyan nem kerülsz.“

„É . . . én . . . Ágnes nénit keresem,“ szólt Juczika egészen ijedten.

„No bizony, majd Ágnes néni reád vár.“

Juczika félt, hogy bizony még verést kap áttól a durva leánytól; félrehúzódott tehát, hogy többé bele ne köthessen. De a czivakodó Marinak most mindenáron kedve volt boszantani, kinozni a félénk kis leányt s ezért mérges hangon kiabálta:

„Oh, tudom én mért teszed magad olyan szentnek! Csak hogy nagyobb adag hust és kenyeret kaphass. Láttam tegnap is, hogy többet kaptál mint én, pedig mi hárman vagyunk otthon, ti pedig csak ketten. És abból, fogadni

mernék, a felét sem viszed haza, hanem magad eszed meg az uton.“

„Oh Mari! hogy beszélhetsz így!“ szólt Juczika s könyekre fakadt. „Jól tudod, hogy kész volnék éhezni egész héten át, csak kedves jó anyám fölgögyulna . . .“

„Nem hiszem biz' én . . .“

Ekkor azonban egy tisztos öreg asszony a perlekedő leányok közé lépett s Juczikanak pártját fogva, keményen megpirongatta Marikát.

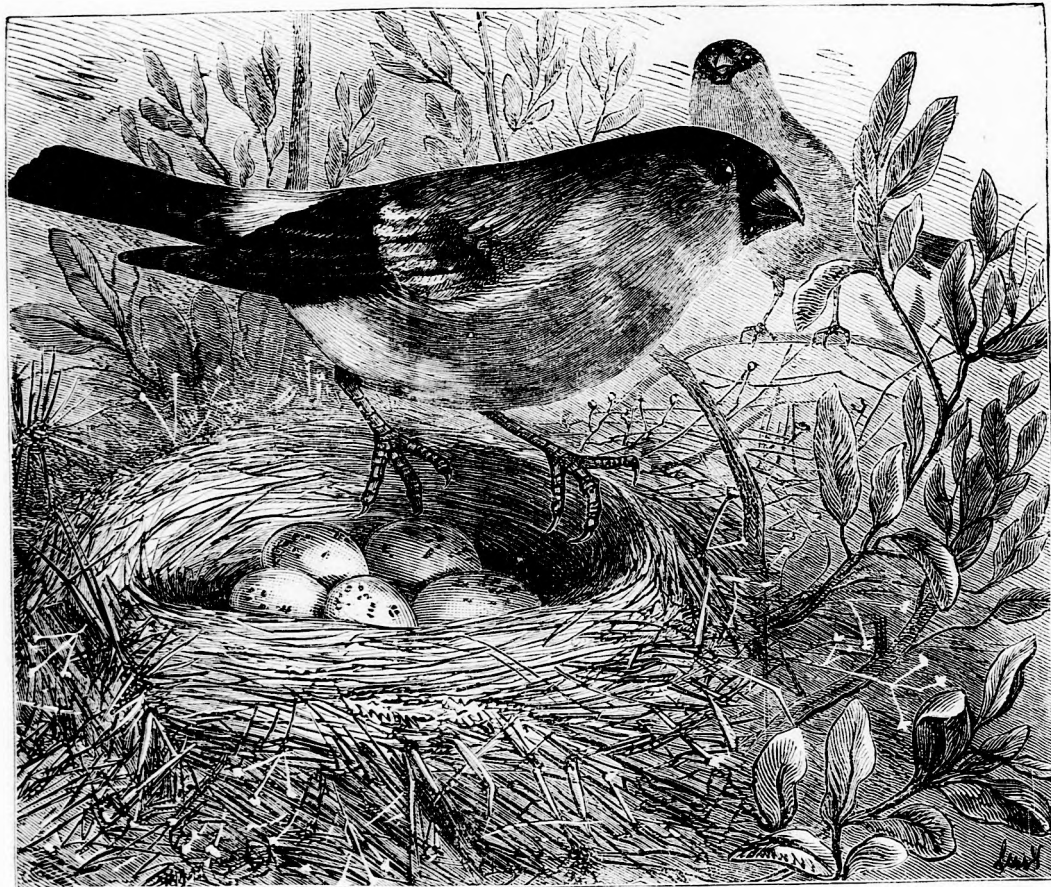
„Szégyeld magad,“ mondá, „te nagyobb vagy, okosabbnak kellene lenned, védelmezned ezt a szegény jó kis leányt s e helyett még kinozod.“

Mari kisasszony elpirult s nem tudott felelni, csak förtelmes torzképet vágott a jó asszonyra, mikor ez már hátat fordított.

Végre Juczika is kikapta a napi adagot maga és mamája számára és kissé jobb kedvvel indult hazafelé; de még alig volt ötven lépésnyire, mikor hangos kiáltást hallott s megfordulván, látta, hogy nem messze tőle Mari elcsuszott, elesett és kosarát elejtette. Ez még nem lett volna nagy baj, — de a kosárból kiesett a hus és egy ott ólalkodó éhes kutya gyorsan fölkapta s eliramodott vele. Ezért kiáltott Mari oly nagyot. Föl is ugrott rögtön s üldözőbe vette a kutyát, a jószívű Juczika pedig, gondolván, hogy ketten talán hamarabb elfogják, szintén vele futott. De bizony a kutyának jobb lába volt s nem sokára eltűnt egy mellékutczában, nyoma sem

(Folytatása a 46. lapon.)

PINTYŐKE.

MIÉRT tart a világ téged
Ostobának, pinty? . . .
Akár hogyan találgatom —
Biz' ok erre nincs.

E világon egy madárnál
Sem vagy ostobább.
Mint a sas te is oly fészket
Építasz legalább.

Te is megrakod tojásid
Akár mint a tűrj.
Ezért bizony szemrehányást
Senkitől se tűrj.

Megrakod és ki is költöd
Kis tojásidat,
Neked is van minden évben
Öt-hat kis fiad.

Te is elkapsz tücsköt, legyet
S apró bogarat,
Melyből jól tartod az éhes
Sarjadékokat.

S hogy ha fogságba kerültél,
Nem vagy keserű —
Sorsod nyugton tűröd mint az
Erős keselyű.

Hogy hát téged mért is mondnak
Ostobának, pinty? —
Erre bizony a világnak
Semmi oka sincs.

A KI NEM SZERET IMÁDKOZNI. (Lásd a 39. l.)

(Folytatás a 43. laphoz.)

volt többé. Mari egészen kétségbeesett s keservesen zokogott.

„Ah, Juczika,“ mondá, „most nem merek hazamenni, nem mehetek haza üres kézzel . . . nem fogják hinni, hogy nem vagyok hibás . . . és mit csinálunk egész nap étel nélkül . oh jaj!“

„No, no! ne sirj, Marika!“ vigasztalá a jó Juczika. „Majd én veled megyek és bizonyítani fogom, hogy nem vagy hibás.“

„Igen, de azért mégis éhezni fog öreg anyám és kicsi testvérem egész nap!“

„Azon is segítünk . . . gondoltam valamit . . . tudod, az én mamám beteg, mi nálunk mindig

marad valami a napi adagból; tegnap is maradt és ha ezt a maihoz veszszük, elég lesz mindnyájunk számára; én majd megfőzöm az ebédet és ti vendégeink lesztek! Ez pompás lesz.“

A kis leány ezt oly őszinte jó indulattal mondta, mintha nem is az a Mari állott volna előtte, ki alig félórával előbb annyira kinozta és boszantotta

öt. Mari érezte is, mennyire fölötte áll a nemeslelkű, ellenségének megbocsátó Juczika; s ezért pironkodva mondá:

„Nem, azt nem fogadhatom el . . . én hántottalak, sértettelek s te ily jószággal viszonzod . . . nem . . . ezt nem érdemlem . . . ezt nem fogadhatom el.“

NYUGTALAN FIUCSKA. (Lásd a 38. l.)

„Soh'se gondoljunk többé arra,“ felelt Juczika, „hiszen én nem haragszom.

Arra tanít az imádság, hogy bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek s én igazán nem haragszom. Azért hát úgy lesz, amint mondtam; meglásd, milyen jó ebédet főzök!“

Erre már aztán Marika nem tudott ellen-

állni, hanem sirva fakadt s megölelte Juczikát.

„Oh Juczika! mennyivel jobb vagy te, mint én! Én soha nem teszek jót senkivel, mindenkit bántok, te pedig jót teszesz velem, a ki megsértettelek. Oh, én olyan rossz leány vagyok! Nem is lesz belőlem soha semmi jó!“

„Ne mondd ezt! Kisértsd meg s

majd
sokk
Oh,
tünk
szün

ezek
lánal

szólt
kisért
jó u
neke

nem
ideig
egész

nehé

nosz

Jucz

rátne

s ha

Jucz

s ez

Nem

tám

más

és e

denk

elfor

volt

és ö

irán

bold

nak

majd meglátod, hogy sikerülni fog és sokkal boldogabb leszel, mint most. Oh, olyan édes érzés az, mikor jót tehetünk, bár- mily csekélység is amit teszünk!”

Marika könyei sűrűn hullottak s ezek az igazi megbánás könyei valának.

„Soha sem foglak többé bántani!” szölt végre, „sem téged, sem mást. Megkísértem, talán még visszatérhetek a jó utra. De te fogsz segíteni, tanácsolni nekem, ugy-e, Juczika?”

„Tiszta szivemből! Oh, meglásd, nem oly nehéz az, s ha csak egy kis ideig erőt veendesz rossz indulataidon, egészen új életet fogsz élni.”

És ugy is lön. Kezdetben bizony nehezebbé esett Marikának uralkodni gonosz szokásain és rossz indulatain; de Juczika nem hagyta őt magára, jó barátnék lettek, majd mindig együtt voltak s ha Marika valami rosszat akart tenni, Juczika szeliden emlékeztette ama napra, s ezzel mindig visszaterelte a jó utra. Nemsokára aztán nem is kellett többé támogatás; Marika tapasztalta, mennyire más most élete; nyájassága, szelidsége és engedelmsége által megnyerte mindenki szeretetét s míg azelőtt mindenki elfordult tőle, most mindenki örömet volt vele. Szóval, Marika boldog volt és örökre hálás maradt a jó Juczika iránt, ki szelidsége, jó szive által ekként boldoggá tette egy embertársát s magának egy hű barátnek szerzett.

A BABA ALSZIK.

(Képpel a 48. lapon.)

CSITT, cizca, csitt,
Hallgass egy kicsit,
Ne dörömbölj mostan,
Maradj a sarokban.
A baba alszik,
Szava sem hallszik.
Su, su, su; sü, sü, sü,
Pupál a gyönyörű,
Kicsinyke
Piczinyke,
Iczurka
Piczurka,
Iczacza
Kis Vicza,
Jó kis baba.

Aludjál kis Vicza,
Hallgat a jó cizca;
Cziczurka
Miczurka
Estére lesz hurka,
Tejecske, czükorka,
Czükorbul uborka,
Csak most ne dörömbölj,
Kuczkóban szépen ülj.
Majd ha a
Kis baba
Megint fölbred,
Megerseret téged,
Meg is csókol talán —
A Vicza jó leány.
De most csak su, su, su,
Hajuba haj hajú,
Aludjál csendesén,
Kis Vicza gyermekem!
Csitt cizca, csitt —
Már aluszik.

A BABA ALSZIK. (Lásd a 38. l.)

Nyomatott ifj. **Deutsch Mór** (ezelőtt Deutsch testvérek) könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**

Ára negyedévre 1 frt. 20 kr — Mjelen hetenként egyszer 16 oldalon